

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Пловдив, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Елена Р. Арнаукова
Румяна Ив. Панайотова

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Галина Гр. Арнаудова Въззивно гражданско дело № 20225000500010 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Г. АЛ. Т. чрез особения му представител адвокат И.Д. против решение № 260955/13.10.2021 г., постановено по гр.д. № 1346/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – IV гр.с., в частта, в която е отменено дарението, извършено от П.Т. и А.Т. в полза на сина им Г.Т. с договор, сключен с н.а. № ***, т. *, рег. № ****, дело № ***/**** г. на нотариус с рег. № *** по регистъра на Нотариалната камара С. Х., на описания в него недвижим имот, и в частта, в която той е осъден да заплати на П.Т. и А.Т. 15 лв. разноски, по сметка на Окръжен съд – Пловдив 258,05 лв. държавна такса и 1 304,15 лв. бюджетни разноски за изплатено възнаграждение на адвокат И.Д., назначен за особен представител на Г.Т., и на адвокат С.Л. 1 304,15 лв. адвокатско възнаграждение за оказаната на ищите П.Т. и А.Т. безплатна правна помощ и съдействие. Жалбоподателят твърди, че решението в обжалваната част е неправилно и незаконосъобразно по изложените в жалбата съображения, поради което моли съда да го отмени

в тази част и да постанови друго, с което да отхвърли предявените от двамата ищци искови претенции като неоснователни и недоказани, ведно със законните последици. Назначеният особен представител на жалбоподателя адвокат И.Д. моли да му бъде заплатено адвокатско възнаграждение за положения труд.

Въззиваемите П. Г. Т. и АЛ. П. Т. чрез процесуалния им представител адвокат С.Л. оспорват жалбата и молят съда да я остави без уважение, като потвърди решението на окръжния съд в обжалваната му част като правилно и законосъобразно. Претендират разноси за въззивното производство по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗН в полза на процесуалния им представител адвокат С.Л..

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Съдът намира, че жалбата е подадена в срок, изпълнени са и останалите законови изисквания по отношение на нея и същата като ДОПУСТИМА следва да бъде разгледана по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявения от П. Г. Т. и АЛ. П. Т. против Г. АЛ. Т. иск по чл. 227, ал. 1, б. „в“ от ЗЗД. Ищците твърдят, че с договор, сключен с н.а. № ***, т. *, рег. № ****, дело № ***/**** г. на нотариус С. Х. с рег. № *** по регистъра на Нотариалната камара, са дарили на сина си Г.Т. апартамент от 59,82 кв.м., находящ се в гр. *****, с идентификатор *** по КККР на гр. П., с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, ведно с изба № 16 с площ от 3,57 кв. м. и 1,843 % ид.ч. от общите части на сградата, при описани в исковата молба граници на имота, както и че към датата на завеждане на исковата молба в съда се нуждаят от издръжка, но синът им отказва да им я даде, въпреки че живее и работи в чужбина и бил поканен за това с нарочна покана, връчена му през февруари 2020 г., поради което молят съда да отмени направеното от тях дарение. Претендират разноси.

Ответникът Г. АЛ. Т., действащ чрез назначения му особен представител адвокат И.Д., оспорва иска и моли той да бъде отхвърлен, като твърди, че отправената до ответника покана с искане на издръжка не е била връчена редовно.

С обжалваното решение е прието, че съставеният на 03.02.2020 г. констативен протокол от ЧСИ рег. № *** 3. Д. с район на действие района на

Окръжен съд - Пловдив по повод молба вх. № 11407/30.10.2019 г. на адвокат С.Л. в качеството ѝ на пълномощник на П. Г. Т. и АЛ. П. Т. за възлагане на основание чл. 18 ЗЧСИ за връчване на покана до Г. АЛ. Т. е неверен и той е изключен от доказателствата по делото, отменено е дарението, извършено от П. Г. Т. и АЛ. П. Т. в полза на сина им Г. АЛ. Т. с нотариален акт за дарение на недвижим имот № ***, т. *, рег. № ****, дело № ***/**** г. на нотариус С. Х. с рег. № *** по регистъра на Нотариалната камара с район на действие района на Районен съд - Пловдив, вписан във входящия регистър на Служба по вписванията - П. с рег. № *****/***** г., акт № **, т. ***, дело № ***/*** г., на самостоятелен обект в сграда с идентификатор *** по КККР, одобрени със заповед РД-****/*** г. на ИД на АГКК, с адрес на имота: ***, който самостоятелен обект се намира в сграда № 2, разположена в поземлен имот с идентификатор ***, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент; брой нива на обекта: 1, с площ от 59,82 кв.м., ниво: 1; стар идентификатор: няма; при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: *****; под обекта: *****; над обекта: *****; ведно с прилежащите части: изба № 16 с площ от 3,57 кв.м. и 1,843 % ид.ч. от общите части на сградата, поради отказ на дарения да дава издръжка на дарителите, от която те се нуждаят; Г. АЛ. Т. е осъден да заплати на П. Г. Т. и на АЛ. П. Т. общо 15 лв. разноски в производството, по сметка на Окръжен съд - Пловдив да заплати 258,05 лв. държавна такса и 1 304,15 лв. бюджетни разноски за изплатено възнаграждение на адвокат И.Д., назначен за особен представител на ответника Г. АЛ. Т., както и да заплати на адвокат С.М. Л. 1 304,15 лв., представляващи адвокатско възнаграждение за оказана на ищите П. Г. Т. и АЛ. П. Т. безплатна правна помощ и съдействие по делото.

Решението е обжалвано от ответника в осъдителната част, която е предмет на въззивна проверка, а в останалата част не е обжалвано и е влязло в сила.

При служебната проверка на решението по реда на чл. 269 от ГПК не се установиха пороци, обуславящи неговата нищожност или недопустимост.

По отношение на правилността на обжалваното решение съдът съобрази ограниченията на въззивната дейност съгласно чл. 269 ГПК и ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС за извършване проверка само в обжалваните части, на оспорените в жалбата фактически

констатации и на изрично въведените в жалбата процесуални нарушения от първоинстанционния съд.

За да бъде налице фактическият състав на чл. 227, ал. 1, б. „в” от ЗЗД, е необходимо наличието на няколко предпоставки – да има сключен действителен договор между две лица за прехвърляне правото на собственост върху имот, дарителят да има трайна нужда от издръжка, да е поискал такава от дарения и последният да е отказал /изрично или мълчаливо/ да му я даде, въпреки че е имал финансови средства за това.

С договор от 29.11.2016 г., сключен с н.а. № ***, т. *, рег. № ****, дело № ***/**** г. на нотариус С. Х. с рег. № *** по регистъра на Нотариалната камара и с район на действие района на Районен съд - Пловдив, ищите са дарили на сина си Г.Т. собствения си, придобит по време на брака им, недвижим имот - самостоятелен обект в сграда с идентификатор *** по КККР на гр. П., находящ се в ***, с площ от 59,82 кв.м., ведно с изба № 16 с площ от 3,57 кв.м. и 1,843 % ид.ч. от общите части на сградата, като прехвърлителите са си запазили пожизнено и безвъзмездно право на ползване върху имота.

По отношение на това дали дарителите имат трайна нужда от издръжка, която да е съществувала към датата на поискването и/или към момента на приключване на устните състезания по делото, в производството са събрани многобройни доказателства.

От две удостоверения на НОИ - ТП П., две удостоверения на Дирекция "С. п." . П. и две експертни решения на ТЕЛК - П. се установява, че А.Т. е инвалидизиран пожизнено поради общо заболяване - глухонемота, за което получава лична пенсия поради общо заболяване в размер на 300,88 лв. за февруари 2020 г. и финансова подкрепа на основание чл. 70 от Закон за хората с увреждания в размер на 64,83 лв. месечно, а П.Т. е инвалидизирана пожизнено поради общо заболяване - глухота, за което получава лична пенсия поради общо заболяване в размер на 252,34 лв. за февруари 2020 г. и финансова подкрепа на същото основание в размер на 67,65 лв. месечно.

При доказателствена тежест, лежаща върху ответника, да установи обстоятелствата, от които черпи благоприятни последици, той не е ангажирал доказателства, че ищите получават други доходи, че притежават недвижими вещи или движими такива на голяма стойност, от които биха могли да

реализират допълнителни приходи, поради което съдът приема това обстоятелство за недоказано.

Съдът не кредитира показанията на свидетелка Цв. Б., на която ищецът бил споделял, че има няколко декара лозе, тъй като тя признава, че от три години няма никаква връзка с Т. и се е виждала с тях само един път през месец май 2021 г. във връзка с настоящото дело, като в производството не е установен обективният факт за притежание на такава земеделска земя, нейното местонахождение и състояние в момента, както и възможността да бъде източник на доходи.

Следователно и при липса на доказателства за изменение на обстоятелствата от февруари 2020 г. до настоящия момент следва да се приеме, че двамата ищци имат общ нетен месечен доход от 685,70 лв. /365,71 лв. за А.Т. и 319,99 лв. за П.Т./.

По делото е установено, че на 30.11.2018 г. ищецът А.Т., а на 08.03.2019 г. двамата ищци са сключили с „Банка Д**“ ЕАД два договора за кредит за текущо потребление със срок на издължаване 30.11.2028 г. и месечна погасителна вноска от 111,69 лв. и съответно със срок на издължаване 08.03.2026 г. и месечна погасителна вноски от 142,78 лв. и срок на издължаване 10.01.2028 г., т.е. всеки месец те правят и ще продължават да правят разходи за погасяване на задълженията си по тези договори в общ размер на 254,47 лв.

Видно от фискални бонове от „** Б.“ ЕАД, системни бонове от „Б. п.“ ЕАД за плащания по фактури на „Е** Е.“ ЕАД и „В. и к.“ ЕООД и разписки от „И.“ АД за плащания към „В. и к.“ ЕООД - П. и „Е** Е.“ ЕАД, ищите правят периодични месечни плащания за потребена от тях електрическа енергия, вода и телекомуникационни услуги в различен размер.

При отчитане на извършените от Т. разходи следва да се имат предвид и сумите, давани за лекарства, които са необходими с оглед тяхната възраст /78 години и съответно 77 години/ и здравословно състояние, въпреки че не са ангажирани доказателства за направени разходи за конкретни лекарства, както и тези за дрехи, обувки, транспорт, храна, дребни поправки в жилището, поправка или закупуване на нови електроуреди и аксесоари, социални и културни мероприятия и други необходими разходи за осигуряване на нормално съществуване на ищите.

По делото не са събрани доказателства за размера на средствата, необходими за покриване на месечните разходи на ишците от февруари 2020 г., когато твърдят, че са поканили ответника да им плаща издръжка, до датата на последното по делото съдебно заседание пред въззивната инстанция, поради което съдът намира, че този факт следва да бъде установен от официално обявените данни на Н. с. и., според които за третото тримесечие на 2021 г. средният потребителски разход на член от домакинство възлиза на 1542,68 лв., в която сума са включени храна, напитки, тютюневи изделия, облекло, обувки, жилища, вода, електроенергия и горива, жилищно обзавеждане и поддържане на дома, здравеопазване, транспорт, съобщения, разходи за свободно време, културен отдых и образование, данъци, изплатен дълг и други разходи, в които не следва да се включат разходи за социални осигуровки, регулярни трансфери към други домакинства и влог, но при съобразяване с факта, че вноските за заем на ишците са в размер на 254,47 лв., докато в данните на Н** са предвидени такива от 37,27 лв., при аритметичното събиране и изваждане на посочените компоненти средният потребителски разход на всеки от ишците на тримесечна база е 1 478,92 лв., средният необходим разход на един от тях месечно е 492,98 лв., или 985,96 лв. за двамата ишци.

Предвид икономическите процеси в страната за последните години съдът приема, че към момента средностатистически необходимите средства за поддържане на нормално съществуване на човек в Б. са поне в горепосочения размер, а дори в повишен, поради което при получения от Т. общ среден нетен месечен доход от 685,70 лв. и необходим разход от 985,96 лв. следва да се направи извод, че приходите им са значително по-малко от разходите, поради което още към февруари 2020 г. те са имали нужда от издръжка и тази нужда е била трайна и съществува както към момента на подаване на исковата молба в съда /14.05.2020 г./, така и към настоящия момент.

По отношение на това дали ишците са поискали издръжка от дарения и той е отказал да им я даде, въпреки че е имал финансови средства:

Видно от приложената към исковата молба покана от 30.10.2019 г., П.Т. и А.Т. са уведомили сина си Г.Т., че след като са извършили дарение в негова полза с процесния договор са изпаднали в изключително затруднено

материално положение, извършили са разходи за операция на Т. и им предстоят нови разходи във връзка с лечението му, а доходите им са ниски, поради което са го поканили да им заплаща по 300 лв. месечно, а в случай на неплащане, са го предупредили, че ще потърсят правата си по съдебен ред.

С констативен протокол от 03.02.2020 г. на частен съдебен изпълнител З. Д. с рег. № *** и с район на действие района на Пловдивския окръжен съд е прието, че поканата на П.Т. и А.Т. до Г.Т. е била връчена редовно на адреса на последния в ....

Доколкото решението в частта, в която е прието, че съставеният на 03.02.2020 г. констативен протокол от ЧСИ З. Д. по повод молба вх. № 11407/30.10.2019 г. на адвокат С.Л. в качеството ѝ на пълномощник на П. Г. Т. и АЛ. П. Т. за възлагане на основание чл. 18 ЗЧСИ за връчване на покана до Г. АЛ. Т. е неверен и е изключен от доказателствата по делото, е влязло в сила, настоящият състав приема, че поканата от 30.10.2019 г. не е била връчена редовно на ответника.

Независимо от това съдът в съответствие с възприетото в правната теория и константната съдебна практика намира, че отправяне на волеизявление от дарителите до надарения с искане на издръжка не е обвързано от спазване на някаква форма, поради което исковата молба с предявен иск по чл. 227, ал. 1, б. „в“ от ЗЗД играе ролята на такава покана, като искането за даване на издръжка е достигнало до знанието на надарения с получаването на препис от исковата молба от назначения по делото особен представител на ответника адвокат Д. на 19.03.2021 г., който разполага с всички права по отношение на представлявания, с изключение на правото да се разпорежда с предмета на делото, и получавайки преписа от исковата молба, особеният представител приема и отправеното искане за издръжка.

При доказателствена тежест, лежаща върху ответника, той не е ангажирал доказателства, че е заплащал издръжка на дарителите след 19.03.2021 г., поради което съдът приема това обстоятелство за недоказано.

От показанията на разпитаната в първоинстанционното поризводство свидетелка Цв. Б. се установява, че ответникът живее и работи в И., който факт хармонира със сведенията на бившата съпруга на ответника М. Т., живееща на установения му постоянен адрес, отразени при връчване на съобщение на Г.Т. от окръжния съд.

От справка на ОД на МВР - П. от 17.05.2021 г. е видно, че в автоматизирания информационен фонд „Г. к.“ няма данни Г.Т. да е напуснал територията на страната за периода 30.10.2019 г. – 14.05.2020 г.

Доколкото от една страна този период не е релевантен за спорните по делото факти, а от друга - след 01.01.2007 г. данните за пътуванията на българските граждани са непълни предвид Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и приложение правото на всеки гражданин на Европейския съюз да пътува свободно, настоящият състав приема, че с това доказателство не се опровергава горенаправеният извод.

При съобразяване с ТР № 1/21.10.2013 г., постановено по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГК на ВКС и на база на събраните по делото доказателства, както и общоизвестния факт за нивото на възнагражденията и стандарта на живот в Република И., съдът намира, че дареният има достатъчно средства и с даването на издръжка на дарителите си от 300 лв. месечно не би поставил себе си и лицата, които е длъжен да издържа по закон, в по-лошо положение от това на дарителите, а недавайки им такава, е проявил непризнателност към тях.

На база на събраните по делото доказателства съдът приема за установено наличието на всички предпоставки от фактическия състав на правото да се иска отмяна на дарение - между П.Т. и А.Т. и сина им Г.Т. е бил сключен договор за дарение на недвижим имот, дарителите имат трайна нужда от издръжка и с подаване на исковата молба през май 2020 г. те са отправили искане до дарения да им осигурява такава, което той не е направил, въпреки че е имал материална възможност за това, поради което съдът намира, че искът е основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен.

Доколкото първоинстанционният съд е стигнал до същите правни изводи, решението му е правилно и законосъобразно в обжалваната част и като такава следва да бъде потвърдено.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК следва да бъде осъден жалбоподателят да заплати по сметка на Апелативен съд – Пловдив държавна такса в размер на 129 лв. за въззивното производство, образувано по жалба на назначения му особен представител, дължима от страната съгласно т. 7 на ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, както и 1 304,15

лв. разноси за изплатено възнаграждение на назначения му особен представител адвокат И.Д. за въззивното производство, определено по размер по реда на чл. 7, ал 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

На основание чл. 38, ал. 2 от ЗА следва да бъде осъден жалбоподателят да заплати на адвокат С.Л. адвокатско възнаграждение за оказаната на въззиваемите Т. безплатна правна помощ и съдействие във въззивното производство в размер на 1 304,15 лв., също определено по размер по реда на чл. 7, ал 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид гореизложените мотиви съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260955/13.10.2021 г., постановено по гр.д. № 1346/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – IV гр.с., в частта, в която е отменено дарението, извършено от П. Г. Т. и АЛ. П. Т. в полза на сина им Г. АЛ. Т. с договор, сключен с н.а. № ***, т. *, рег. № ****, дело № ***/**** г. на нотариус с рег. № *** по регистъра на Нотариалната камара С. Х., на описания в него недвижим имот, и в частта, в която Г. АЛ. Т. е осъден да заплати на П. Г. Т. и АЛ. П. Т. 15 лв. разноси, Г. АЛ. Т. е осъден да заплати по сметка на Окръжен съд – Пловдив 258,05 лв. държавна такса и 1 304,15 лв. бюджетни разноси за изплатено възнаграждение на адвокат И.Д., назначен за особен представител на Г.Т., и Г. АЛ. Т. е осъден да заплати на адвокат С.Л. 1 304,15 лв. адвокатско възнаграждение за оказаната на ищите П.Т. и А.Т. безплатна правна помощ и съдействие.

ОСЪЖДА Г. АЛ. Т. с постоянен адрес: ***, ЕГН ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Пловдивския апелативен съд сумата 129,00 лв. /сто двадесет и девет лева/ държавна такса за въззивното производство и 1 304,15 лв. /хиляда триста и четири лева и петнадесет стотинки/ разноси за изплатено от бюджета на съда възнаграждение на назначения му особен представител адвокат И.Д. за въззивното производство.

ДА СЕ ИЗДАДЕ разходен касов ордер на адвокат И.Д. за сумата 1 304,15 лв.

ОСЪЖДА Г. АЛ. Т. с постоянен адрес: ***, ЕГН ***** да заплати на адвокат С.М. Л., вписана в АК - П., БУЛСТАТ *****, с адрес на кантората: *** сумата 1 304,15 лв. /хиляда триста и четири лева и петнадесет стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната на въззиваемите П. Г. Т. и АЛ. П. Т. безплатна правна помощ и съдействие във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____